

**Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E**

21 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de justiție în componență:

Președinte
Judecători

Vladimir Timofti
Anatolie Țurcan
Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Sîrbul Serghei și avocatul acestuia Corobovțev Valeriu, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Căușeni sediul central din 27 iunie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Sîrbul Serghei Grigore, născut la XXXXXX, originar din s. XXXXXX, r-nul XXXXXX, domiciliat în s. XXXXXX, str. XXXXXX. nr. XXXXXX, r-nul XXXXXX

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 07.11.2016–27.06.2017;

Instanța de apel: 22.08.2017–05.10.2017;

Instanța de recurs: 10.08.2018 – 21.11.2018.

Asupra admisibilității recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni, sediul central din 27 iunie 2017, procesul penal în privința lui Sîrbul Serghei în baza art.164¹ Cod penal, a fost încetat, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de atragere la răspundere penală.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că Sîrbul Serghei la data de 15.07.2013, aproximativ la orele 10⁰⁰, aflându-se în s. Chițcani, str. Kotovscovo, nr.56, r-nul Căușeni, având intenția de a-l răpi pe fiul său minor Drozdiuc Nichita a.n. XXXXXX, care se afla sub responsabilitatea bunicii Drozdiuc Anna, perfectând din timp în condiții ilegale pașaportul străin pe numele fiului său, acesta fiind înscris sub numele tatălui, Sîrbul, unde folosindu-se de încrederea acordată, sub pretextul plimbării cu feciorul l-a luat de la bunica – Drozdiuc Anna, după care cu minorul a dispărut deplasându-se în aceeași zi, contrar voinței persoanei responsabile de îngrijirea și educarea minorului, în Federația Rusă în or. Moscova.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Corobovțev Valeriu în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri de a achitare invocând următoarele argumente:

- concluziile instanței precum că inculpatul a răpit copilul minor sunt eronate;
- în speță lipsesc careva probe care ar confirma gradul de rudenie între Sârbul Serghei și Drozdiuc Nichita la momentul săvârșirii infracțiunii, or, din certificatul de naștere al copilului nu rezultă că inculpatul este tatăl acestuia;
- atât inculpatul cât și apărătorul său, nu au făcut cunoștință cu materialele cauzei la finisarea anchetei, iar rechizitoriul i-a fost înmănat inculpatului în limba pe care acesta nu o posedă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017 apelul declarat a fost respins ca nefondat.

5. Instanța de apel a constatat că prima instanță, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a verificat complet, sub toate aspectele în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei și concludentei, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.164¹ Cod penal, care se confirmă prin probele acumulate la dosar și cercetate în ședințele de judecată, probe, care sunt pertinente, concludente, utile, veridice și coroborează între ele.

Instanța de apel a respins argumentele apelantului precum că concluziile instanței de fond nu corespund împrejurărilor de facto pe cauza dată și din această pricină incorect a fost aplicată legea penală, or obiectul juridic nemijlocit al faptei prejudiciabile săvârșite de inculpat, vizează relațiile sociale care protejează drepturile copiilor la îngrijire și la educație realizate de către un părinte sau alte rude apropiate.

În continuare Colegiul a relevat că în speță latura obiectivă a infracțiunii a fost realizată de către inculpat prin răpirea minorului Drozdiuc Nichita în situația în care, părinții acestuia, tatăl, inculpatul Sîrbul Serghei și mama Drozdiuc Tatiana au rupt relațiile de concubinaj, iar minorul i-a fost încredințat pentru o anumită perioadă bunicii materne Drozdiuc Anna. Astfel, Colegiul penal a conchis că inculpatul, tatăl minorului a întreprins acțiuni ilegale de răpire a copilului or, sub pretextul plimbării cu feciorul său, l-a luat de la bunica lui Drozdiuc Anna, după care a dispărut, apoi în aceeași zi a plecat cu dânsul peste hotarele Republicii Moldova, în or. Moscova, Federația Rusă.

În continuare instanța de apel a mai reținut că, sintagma răpire a minorului semnifică privarea de libertate a unui copil, care nu a împlinit vârsta de 10 ani, realizată prin luarea acestuia, împotriva voinței persoanei responsabile de educația copilului, adică răpirea unui minor presupune acțiuni contrare dorinței sau voinței persoanei responsabile de îngrijirea și educarea minorului, însoțită de schimbarea locului de trai ori de aflare temporară în alt loc, acțiuni, care au fost realizate, în speța dată, de către inculpat.

La fel Colegiul penal a menționat, că prima instanță corect a concluzionat, că inculpatul se încadrează în noțiunea de rudă, fiind tatăl copilului Drozdiuc Nichita, fapt confirmat de însăși inculpat în ședința de judecată și astfel nu este clară poziția părții apărării care menționează, că nici un act procesual nu conține date, că minorul Drozdiuc Nichita a fost răpit de rudă apropiată - tată, mamă, frate...

Mai mult, Colegiul penal a apreciat critic poziția apărării precum, că inculpatul nu este subiect al infracțiunii, reieșind din faptul că, la momentul săvârșirii faptei prejudiciabile, acesta nu era înscris ca tată a copilului or, în ședința de judecată inculpatul a concretizat, că este tatăl minorului răpit, că după nașterea fiului, au ajuns la un acord cu

mama copilului Drozdiuc Tatiana, ca el să nu fie înscris în certificatul de naștere a copilului, în scopul beneficiii la spațiu locativ în condiții preferențiale, ca mamă solitară.

Totodată instanța de apel a mai reținut că, în certificatul de naștere a fiului (f.d.25) copilul este înregistrat sub numele Drozdiuc Nichita după tată, Sergheevici. Cu două luni înainte de răpirea copilului la 05.05.2013, tatăl acestuia, inculpatul Sîrbul Serghei, a obținut de la autoritățile din Moscova, pașaportul pe numele fiului său, acesta fiind înscris sub numele Sîrbul Nichita Sergheevici, care după pronunțarea sentinței a fost expediat Consulatului Federației Ruse pentru informare. Anume, cu folosirea acestui pașaport Sîrbul Serghei a plecat la 15.07.2013 cu copilul Sîrbul Nikita din Republica Moldova, (f.d.103 vol. I)

Colegiul penal a reținut că în ședința de judecată, inculpatul Sîrbul Serghei a menționat că, a plecat la secția de pașapoarte din Federația Rusă, a scris cerere și i s-a eliberat pașaport pe numele lui Sîrbu Nichita cu confirmare că, el este tatăl copilului. Iar conform certificatului de naștere a fiului Drozdiuc Nichita eliberat repetat la 23.01.2015, în rubrica „tata” a fost indicat Sîrbul Serghei.

Instanța de apel a respins ca nefondate invocările avocatului Valeriu Carabovțev referitor la faptul, că apărarea nu a făcut cunoștință cu materialele cauzei, iar rechizitoriul nu a fost întocmit în limba pe care o posedă inculpatul, or potrivit materialelor cauzei rezultă, că atât avocatul, cât și inculpatul au făcut cunoștință cu materialele cauzei la 06.09.2016 (f.d.198 vol. I), iar potrivit recipisei la 30.09.2016 Sîrbul Serghie a primit și copia rechizitoriului, fapt indicat în limba rusă, pe care o posedă ultimul, (f.d.209 vol. I).

6. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar inculpatul și avocatul acestuia V. Corobovțev care, invocând temeiurile de drept prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, au solicitat, casarea acestora cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare pe motiv că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, argumentând următoarele:

-la materialele cauzei nu sunt careva probe care ar confirma că la momentul săvârșirii presupusei infracțiuni 15.07.2013, Sîrbul Serghei era tatăl copilului Drozdiuc Nichita, astfel acesta nu este subiect al infracțiunii incriminate;

-atât în ordonanța de începere a urmăririi penale cât și în ordonanțele de recunoaștere a lui Sîrbul Serghei în calitate de bănuit și învinuit nu se conține semnul calificativ „tatăl”, fapt ce denotă că instanța de judecată a depășit limitele învinuirii;

- instanțele de fond, eronat și-au bazat concluziile privind vinovăția inculpatului doar pe depozițiile martorului Drozdiuc Tatiana (mama) și Drozdic Anna (bunica), care au declarat că Sîrbul Serghei este tatăl lui Drozdiuc Nichita, însă aceste declarații nu pot înlocui certificatul de naștere a copilului care ar confirma legătura de rudenie;

- concluziile instanțelor de fond că la data de 15.07.2013 Sîrbul Serghei era tatăl copilului răpit - Drozdiuc Nichita vine în contradicție cu certificatul de naștere eliberat pe numele lui Drozdiuc Nichita din 23.01.2015 din care rezultă că paternitatea inculpatului în privința minorului a fost stabilită mai târziu prin hotărârea Judecătoriei r-lui Siuzin din or. Moscova, Federația Rusă din 27.03.2014;

- concluzia instanțelor de fond precum că la data de 15.07.2013 inculpatul era tatăl lui Drozdov Nichita este eronată și este combătută prin certificatul de naștere eliberat pe numele minorului la 23.01.2015;

-conform concluziei instanței de judecată minorul a fost răpit de la o persoană la care acesta la acel moment se afla la educare și îngrijire și anume de la bunica Drozdova Anna.

Însă în materialele cauzei nu se regăsește nici o hotărâre judecătorească care ar confirma legalitatea aflării copilului minor la educarea și îngrijirea bunicii.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, considerându-l inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, invocând că instanța de apel just a constatat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și corect a încadrat acțiunile făptuitorului. Dezacordul recurenților cu modalitatea de apreciere a probelor nu se conține în temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) Cod de procedură penală. Concomitent a mai menționat că instanța de apel a apreciat probele în strictă conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Din conținutul recursului declarat se constată că titularii acestuia invocă ca temei de drept prevederile art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci când: 6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*; 8) *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Analizând aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în recursuri, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului declarat.

Astfel, autorii recursului ordinar consideră că instanța de apel, care a menținut soluția primei instanțe, a tras o concluzie greșită în ce privește vinovăția lui S. Sîrbul, consideră că acesta urma a fi achitat, pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii imputate, procurorul neprezentând probe convingătoare în confirmarea învinuirii.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, poate administra, la cererea părților orice probe noi, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Ținând seama de aceste prevederi, Colegiul penal constată că instanța de apel, verificând probele cauzei, întemeiat a conchis asupra temeiniciei concluziei primei instanțe privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, motivându-și detaliat și clar soluția adoptată, pronunțându-se argumentat din care motive a menținut soluția instanței în această parte.

Sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Colegiul penal reține că, instanța de apel, în baza probelor administrate legal de către

organul de urmărire penală, pe care suplimentar și minuțios le-a cercetat în ședința de judecată, le-a dat o apreciere justă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.164¹ Cod penal, adică, răpirea *minorului de către o rudă apropiată*, încadrarea juridică a acțiunilor acestuia fiind justă.

Din conținutul deciziei rezultă că această concluzie s-a tras având în vedere: declarațiile părții vătămate T. Drozdiuc; procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie (f.d.21); copia certificatului de naștere seria IV-MIO nr. XXXXXX din XXXXXX eliberat pe numele copilului Drozdiuc Nichita (f.d.25); procesul-verbal de audiere a martorului Drozdiuc Anna (f.d.28, 91, 167); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie (f.d.30); informația privind rezultatul verificării în baza de date cu privire la traversarea frontierei de stat, din care rezultă că Sîrbul Serghei împreună cu fiul acestuia Sîrbul Nichita la 15.07.2013 prin aeroportul Chișinău, cu avionul pe ruta Chișinău – Moscova, au ieșit din Republica Moldova (f.d.102); copia pașaportului pe numele lui Sîrbul Serghei, din care rezultă că acesta deține și cetățenie a Republicii Moldova (f.d.138); copia certificatului de naștere a copilului Drozdiuc Nichita, unde în rubrica părinți sunt incluși Drozdiuc Tatiana și Sîrbul Serghei (f.d.150), probe care sunt detaliat descrise și analizate în textul deciziei instanței de apel.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii, inclusiv vinovăția inculpatului, după cum rezultă din decizia instanței de apel, care s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-a motivat concluzia prin cumulul de probe pertinente și concludente, administrate pe parcursul judecării cauzei și apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Acestea fiind menționate Colegiul penal va respinge ca neîntemeiate argumentele recurenților, precum că în acțiunile lui S. Sîrbul lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate. Instanța de apel și-a argumentat riguros și clar concluzia la acest capitol, argumente pe care instanța de recurs le acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

De rând cu cele menționate, Colegiul penal atestă că, recurenții în mare parte critică decizia instanței de apel sub aspectul aprecierii probelor de către aceasta, indicând că instanța de judecată eronat și greșit a apreciat ansamblul de probe administrat.

Însă, pornind de la relevanțele art.art.6 pct. 11¹), 27, 414 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea

și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art.427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate de către autori în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct. 5 din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CțEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Criticele inculpatului și avocatului său, precum că concluziile instanțelor de fond că, la data de 15.07.2013 Sîrbul Serghei era tatăl copilului răpit - Drozdiuc Nichita, vine în contradicție cu certificatul de naștere eliberat pe numele lui Drozdiuc Nichita din 23.01.2015, din care rezultă că paternitatea inculpatului în privința minorului a fost stabilită mai târziu prin hotărârea Judecătoriai r-lui Siuzin din or. Moscova, Federația Rusă din 27.03.2014, Colegiul penal le respinge ca neîntemeiate, or, inculpatul se încadrează în noțiunea de rudă în sensul art.134 alin.(1) Cod penal, dânsul fiind tatăl biologic al copilului Drozdiuc Nichita, fapt confirmat nu doar de Drozdiuc Tatiana și Drozdiuc Anna (mama și bunica copilului), dar și de însuși inculpatul Sîrbul Serghei, care atât în cadrul urmăririi penale cât și în instanța de judecată a confirmat că Nichita este fiul său și a explicat din care considerent nu a fost înscris în certificatul de naștere a copilului în rubrica „tata” (f.d.147-148, 31-33 vol. II). Mai mult, afirmând că S. Sîrbul nu era confirmat în calitate de rudă și din acest motiv nu poate fi subiect al infracțiunii, apărătorul V. Corobovțev contrazice poziția clientului său, or, răpirea unui minor este prevăzută și la art.164 alin.(2) lit. c) Cod penal, însă S. Sîrbul susține că la luat pe minorul Drozdiuc Nichita cu sine în Federația Rusă, anume din motivul că el este tatăl acestuia. Prin urmare, intenția de răpire era guvernată pe convingerea inculpatului că este rudă apropiată și anume tatăl minorului.

Cu privire la argumentele recurentului precum că, instanțele de fond, eronat și-au bazat concluziile privind vinovăția inculpatului doar pe depozițiile martorului Drozdiuc Tatiana (mama) și Drozdic Anna (bunica), care au declarat că Sîrbul Serghei este tatăl lui Drozdiuc Nichita, însă aceste declarații în opinia apărării nu pot înlocui certificatul de naștere a copilului care ar confirma legătura de rudenie, Colegiul reține că acestea sunt neîntemeiate, or, după cum s-a menționat mai sus, pe lângă depozițiile părții vătămate și martorului A. Drozdiuc, instanța de apel la baza acestei concluzii a pus și declarațiile inculpatului care a susținut că Nichita este copilul său, iar certificatul de naștere eliberat la 23.01.2015, vine o dată în plus să confirme că acesta este tatăl copilului răpit.

Instanța respinge ca declarativ și argumentul recurenților referitor la depășirea de către instanțele de fond a limitei de învinuire, pe motiv că în opinia recurenților organul de urmărire penală, în ordonanțele de recunoaștere a lui Sîrbul Serghei în calitate de bănuit și învinuit, nu a indicat semnul calificativ „tatăl”. La acest capitol se reține că S. Sîrbul a fost învinuit de răpirea feciorului N. Drozdiuc, aceste acțiuni fiind încadrate în baza art.164¹ Cod penal - răpirea minorului de către o rudă apropiată. Analizând textul sentinței și

deciziei se atestă, că instanțele de fond au constatat că „*S. Sîrbul l-a răpit pe fiul său minor N. Drozdiuc.*”

La fel, este irelevant argumentul recurenților că, minorul nu se afla oficial la întreținerea și educația bunicii sale, lipsind un act juridic în acest sens. Norma art.164¹ Cod penal nu prevede în mod expres de unde (de la cine) poate avea loc răpirea victimei. Prin urmare Colegiul nu constată că, în speța supusă judecării, instanțele de fond ar fi depășit limitele învinuirii.

Instanța de recurs reiterează că, nerecunoașterea vinovăției de către inculpat în comiterea infracțiunii imputate, nu poate servi temei pentru achitarea acestuia, dat fiind faptul că, în cursul judecării cauzei au fost administrate suficiente probe care confirmă cu certitudine vinovăția acestuia, iar cele invocate de recurenți sub acest aspect sunt apreciate de către instanța de recurs, ca fiind o modalitate de exercitare a dreptului de apărare, urmărindu-se scopul evitării răspunderii penale.

Critica adusă de recurenți referitor la procedura de apreciere a probelor tine de starea de fapt, care deja a fost efectuată de două instanțe de judecată și careva îndoieli privind corectitudinea aprecierii lor nu sânt.

O nouă reapreciere a probelor în modul propus de autorii recursurilor declarate nu poate fi efectuată de către instanța de recurs, deoarece aceasta judecă numai temeiurile de drept.

În această ordine de idei, Colegiul penal concluzionează că instanțele de fond au judecat cauza în conformitate cu prevederile legale, adoptând o hotărâri legale și întemeiate, cu respectarea exigențelor prescrise la art. 6§1 CțEDO.

Subsecvent, Colegiul conchide că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele recurenților sunt neîntemeiate, decizia instanței de apel fiind argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat pe motiv că acesta este vădit neîntemeiat.

9.În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul Sîrbul Serghei și avocatul acestuia Corobovțev Valeriu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017, în cauza penală privindu-l pe *Sîrbul Serghei*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 decembrie 2018.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

